

Στ. 5 αὐτῆς/90

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΑΦΟΥ

Wordsworth

Μήπως εἶσαι διπλωμάτης, κ' ὑποθέσεις, ὅπου πᾶς,
Μέρα νύχτα συλλογιέσαι;
"Ἐνα ζωντανὸ στὸν κόσμον μάθε πρώτα ν' ἀγαπᾶς,
Κ' ὕστερα καὶ πεθαμένους καταδέξου, ἂν δὲν βαριέσαι.
Δικηγόρος τάχα νᾶσαι; σύρε ἄλλοῦ νὰ σὲ χαρῶ,
Σύρε, κ' ἔπαρε μαζί σου
τὸ κατάψυχρό σου μάτι μὲ τὸ βλέμμα τὸ σκληρό,
τὴν ψευτιά σου ζωγραφίζεται 'ς τὸ χλωμὸ αὐτὸ πετρί σου.
Νᾶσαι κάποιος μὲ τὴν ὄψι ῥοδοκόκκινη, καλῆ,
Στρογγυλὴ σὰν πορτοκάλι;
Κόπιασε, καλὲ δοττορε, ὅμως μὴ κοντὰ πολὺ,
Δὲν ταιριάζει αὐτὸς ὁ τάφος γιὰ 'δικό σου προσκεφάλι.
Νᾶσαι τάχα τοῦ πολέμου ὑπερήφανο παιδί,
Κι' ὄχι χωρατὰ; καλῶς το!
Τώρα ὅμως κάλλιο νᾶλθης μ' ἓν αγροτικὸ ῥαβδί:
Τὸ σπαθί, σὲ συμβουλεύω, 'ς ἄλλο παλληκάρι δὸς το.
Χημικός μὴν εἶσαι; κάποιος ὅλος μάτια καὶ γυαλιά,
Ποῦ σκαλίζει, ἀραδιάζει,
Ξεχωρίζει, ἀνακατώνει, σοβαρὰ, χωρὶς μιλιά,
Καὶ στῆς μάννας του τὸ μνήμα τῆ βοτανικῆ σπουδάζει;
Εἶδα τὴν παχειά σου γούνα, καὶ τὴ ράχι σου νὰ ἰδῶ,
Καὶ παρακαλῶ, μαζί σου
"Ἄν θὲς ἤσυχον ν' ἀφήσῃς τὸ φτωχὸ ποῦ κείτ' ἐδῶ,
"Ἐπαρε τὸ τιποτένιον αὐτὸ πρᾶμμα—τὴν ψυχὴ σου.
"Ἴσως ὅμως βλέπω κάποιον Κόσμον ἀναμορφωτῆ,
—Ποιὸς νὰ ξέρῃ τὸ σκοπὸ του!
Ποῦ χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια 'ς τὰ χαμένα περπατεῖ,
Καὶ Θεὸ καὶ Κόσμον ἔχει μοναχὰ τὸν ἑαυτὸ του.
Καὶ φυλάγει τὴν ψυχὴ του μὴ χαρὰ γυαλιστερῆ,
Κι' οὔτε πόνος, οὔτε πάθος.

Οὔτε κ' αἶσθημα τὴν πιάνει· ποῦ διδάσκει, καὶ θαρρεῖ.
Πῶς ὁ φουσκωμένος νοῦς του δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ λάθος
Σφάλμα τὴν βαρειά σου πόρτα, μανταλώσου δυνατὰ,
Καὶ κοιμήσου μέσ' 'ς τὸ νοῦ σου.
Στὸ ξερὸ κ' ἐρημωμένο αὐτὸ ἔδαφος κοντὰ
Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ φύγουν δέκα τίχ τοῦ ῥολογιῶ σου.
Μὰ ποιὸς εἶνε ὁ μονωμένος, ὁ σεμνὸς ποῦ βλέπω ἐκεῖ,
Μὲ τ' ἀπλᾶ φορέματά του;
Ποῦ κοντὰ 'ς τὸ ῥέμμα ψάλλει σιγανὰ μιὰ μουσικῆ,
Καὶ γλυκύτερα ἀπ' τὸ ῥέμμα εἶνε τὸ μουρμούρισμά του;
Κάθετα συμμαζεμένος σὰν μεσημεριοῦ δροσιά,
Σὰν πηγὴ μέσα 'ς τὰ δάση;
"Ὅποιος τὸν γλυκανταμώνει, τὸν θεωρεῖ μὲ πονεσιά,
Κι' ἀπορεῖ μαζί του ἀγάπη τί τὸν ἔκαμα νὰ πιάσῃ!
Κάθε λειθαδιοῦ ἢ λόγγου, κάθε ἄστρου τ' οὐρανοῦ,
Αὐτὸς ἐννοίωσε τὰ κάλλη,
Καὶ γεννήθηκε μιὰ φλόγα μέσα 'ς τὸ βαθύ του νοῦ,
Ποῦ ἡ μοναξιά τὴν τρέφει καὶ τὴν κάνει πειὸ μεγάλη.
Γιὰ πολλὰ, ποῦ ἐμεῖς θεωροῦμε κ' ἀψηφοῦμε, αὐτὸς νὰ 'πῃ
"Ἐχει μιὰ μικρὴν ἀλήθεια.
"Ἦσυχες ματιὲς γυρίζει, καὶ τῆς Μούσας του οἱ καρποὶ
Ὁριμάζουνε καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ τρυφερά του στήθια.
"Ἄχ, τί κρίμα! δὲν εἶν' ἄνδρας· εἶνε σὰν μωρὸ παιδί.
Τραγοῦδᾶ καὶ δὲν δουλεύει.
Γλύκα μοναχὰ ἡ ψυχὴ του κ' ὠμορφιά ζητάει νὰ 'δῇ,
"Ὅπου ὁ κόσμος ναῦρη κ' ἄλλη κάποιαν ἐννοια γυρεύει.
"Ἐλα τώρα, ποιητὴ μου, τώρα ποῦ καλὰ κρατεῖς,
Γείνου ἀδύνατος σὰν κύμα,
Κῦμα τοῦ γιалоῦ ποῦ σπᾶνει, καὶ ξαπλώσου ἐδῶ πλατύς,
"Ἡ τὸ ἔρημό σου σπίτι χτίσε πά' 'ς αὐτὸ τὸ μνήμα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Στ. 6 αὐτῆς/91

Ο ΚΟΚΚΟΣ

Δὲν ἦταν δὲ δάση μῆτε δὲ βουνά,
Σ' ἐρημιές καὶ μονοπάτια δὲν ἦταν στενά,
Δὲν ἦταν ἀπδόνι στὰ κλωνιά κρυμμένο,
Ἡ πουλι ποῦ τὸν ἀέρα σκίζει καὶ λαλεῖ,
Ἦτανε τῆς χώρας ἡμερο πουλί,
Καὶ μᾶς κελαῖδοῦσε μέρα νύχτα τὸ καῦμένο!

Δὲν ἐκελαῖδοῦσε μ' ἀναστεναγμούς,
Τὸ τραγοῦδι του δὲν εἶχε πάθια καὶ καῦμοις,
Ἦτανε τραγοῦδι ποῦ σὰν καλοκαίρι,
Ἐφέσνε χαρὲς καὶ γέλια στὸ βαρὺ μας νοῦ,
Ἦτανε δροσάτη στάλα τούρανοῦ,
Καὶ μᾶς πότιζε τὴ χώρα ποῦ χαρὰ δὲν ξέρει.

Δὲν ἦταν δὲ δάση μῆτε δὲ βουνά,
Σ' ἐρημιές καὶ μονοπάτια δὲν ἦταν στενά,
Μόνο μέσ' στὴ χώρα, μέσ' στὴν ἀγκαλιά μας,
Τὸ περνᾶ τὸ μαῦρο βόλι, κ' ἔπεσε βουβό,
Κ' ἔτσι τὸ πουλί μας πάει τ' ἀκριθό,
Καὶ μαζί μὲ τὴ φωνὴ του πάει καὶ ἡ χαρὰ μας

Ε*